

BİR BAŞÖĞRETMEN: MUSTAFA TURGUD SARICA

A Head-Teacher: Mustafa Turgud Sarıca

Harid FEDAİ*

Özet:

Kıbrıs adası özellikle İkinci Dünya Savaşı sürecinin ardından gerek Kıbrıs Türk'ü ve gerekse Türkiye'den gönderilen güçlü, bilgili, münevver ve yol gösterici özellikleriyle çeşitli branşlarda eğitim veren öğretmenlerle tanışmıştır. Bu öğretmenlerden birisi de Turgud Sarıca'dır. Eğitimci kişiliği yanında yönetici vasıfları, lider kimliği, Çanakkale savaş esirlerine yönelik yardım faaliyetleri gibi çok yönlü vasıflarıyla Turgud sarıca Kıbrıs Türk eğitim tarihinin önemli mihenk taşlarından birisi olmuştur.

Anahtar kelimeler: Turgud Sarıca, Kıbrıs, Okul, Eğitim, Çanakkale

Abstract:

The island of Cyprus has known a good many Turkish Cypriot teacher as well as the ones coming from Turkey with their characteristics of leading ability, intellectuality, powerful and well-educated prosperity upon various branches. One of such unique teachers is Turgud Sarıca. In addition to his personality of education, Turgud sarıca has turned to be one of the most remarkable archstone of Turkish Cypriot education history with his qualification of management, his assistance activities to Çanakkale POWs kept in Famagusta,

Key words: Turgud Sarıca, Cyprus, School, Education, Çanakkale

Giriş

Kıbrıs Türklerinin yaşamlarında ilkökul baş-öğretmenlerinin çok özel bir yeri vardır. Bunlardan önde gelenleri düşünürken ilk başta Mustafa Turgud Sarıca hatırlanır. Başöğretmenler yalnız okul-içi görevleriyle kalmazlar, toplumun ileri gitmesi ve halkın birlik-beraberlik içinde olması bakımından da katkıda bulunurlardı. Sorunların çözülmesinde eğitim düzeyinin büyük etkisi olduğunu bildiklerinden çocuklarını okutmaları için ailelere dolaylı olarak telkinde bulunurlardı. O günlerin, bilinçlenmeye karşıt, sinsî ve acımasız bir İngiliz sömürge dönemi olduğu da hatırlanmalıdır. Halk, baş-öğretmenlere saygılı olur, onlar da halka düşen yol-gösterici

---

* Öğr. Gör., Doğu Akdeniz Üniversitesi, Mağusa, Kıbrıs

görevlerini en iyi şekilde yapmaya çalışırlardı. Rum nüfusunun çoğunlukta olması ve iç-içe yaşam, dil sorununu en üst düzeyde tutuyordu. Birlik-beraberliğin temelinde ise yine dil konusu en başta geliyordu. Bunu çok iyi takdir eden baş-öğretmenler de, okullarında kendisine ayak uyduran meslektaşları ile bu konuda sorumlu olduklarının bilincindeydiler. İlkokulun sonlarına yaklaştığım yıllarda bir Sarıca'yı, bir de gürül gürül sesiyle, özgün, güzel vurgulu cümleleri ve yakışıklı kimliğiyle millî nutuklar çeken Talat Yurdakul'u tanıyacaktım. Biri sanki Ziya Gökalp, öbürü ise Mehmet Emin Yurdakul'du. Yurdakul konusu Allah isterse ileride bir başka çalışmada ele alınacaktır.

Lefke Günleri

Takvimler 1942 yılını gösteriyordu. Halil Fikret Bey Girne'ye becayiş olmuş, Lefke İlkokulu'na da M. Turgud Sarıca gelmişti. Yine o yıllarda kız ve erkek okulları karma olmuştu. Teneffüstü ve bir kısım öğrenci, kız okulu binasında, okulun basamaklarla girişi olan çimento avlusunda bulunuyorduk. Müdürümüz ise yakınımızdaki odasına gitmek üzere aramızdan geçiyorken bizlerle ilgilenmeye başladı. Ansızın, kısa boylu, zayıf yapılı, otuz-otuz beş yaşlarında bir köylü yanımıza geldi. Dizlikli idi ve belindeki kuşağı kırmızı idi. Kuşağını görünce Türk olduğunu anlamıştık. Bozuk Türkçesiyle Sarıca'dan kitap istedi. Müdür ise O'nun ne istediğini anlamamış olacak ki, "bu adam ne istiyor?" diye biz çocukların yüzüne bakar. Kitap istediği kendisine söylenince de, Müdür, bulunduğumuz yerden görülen, Kıbrıs Maden Şirketi evlerinin yanında bulunan tepedeki Rum Okulunu göstererek oraya gitmesini önerir. Adam ise diklenerek, "Ben Müslümanım!" der. Sarıca, şaşkınlık içinde, "öyle mi, o halde kelime-i şahâdet getir?" deyince, adam açtı ağzını, yumdu gözünü ve bozuk Türkçesiyle öyle bir şahâdet getirdi ki Sarıca şaşakaldı ve çok duygulandı. Sonra biz çocuklara dönerek, "bu adamı benim odama götürün ve ne kadar kitap isterse O'na verin!" dedi. Baktım... gözleri gittikçe dolu dolu olmuştu. Dillirgalı adamcığın hali de görülecek şeydi.

Lefke'de Daniş Efendi Sokağı'nda bulunan Salih Subhiler'e ait bir vakıf eve yerleşmişti. Henüz hanımını getirmemişti ve evde yalnız kalıyordu. O vakitler bu iki katlı evin sokağı dardı. Sokağın sol tarafında Hakkı Efendiler'e ait bina ile ona bitişik olan ev yıkılınca yol genişledi ve bu vakıf ev, neden sonra, annemlerin hanesiyle karşı karşıya kaldı. O dar sokaklı ortamda, av mevsimi gelince Sarıca zeybek elbiseleri giyer ve eline tüfeğini alarak avlanmak için Koprone tepelerine çıkardı.

Av dönüşü ev aralığında bilye oynayan biz çocukları görünce yanımıza gelir, ellerimizle süpürdüğümüz yerlerden mikrop kapacağımızı söyler, daha yararlı oyunlar bulmamızı öğütler ilgi-çekici konuşmalar yapardı. Kendisini dikkatle dinlediğimizi görünce de pes-perdeden zeybek türküleri söylemeğe başlardı. Biz çocuklar da mest olur, av mevsiminin uzun sürmesini dilerdik. Ama av dönüşü Sarıca'nın belinde herhangi bir avın asılı olduğunu da hiç görmüş değildik.

Erkekler ilkokulu binasının bir odasında ve son sınıftayız. O zamanlar ilkokullar altı yıllıktı. Derslere Sarıca da gelirdi. Bir fırsatını bulur, eski tarihimizden söz açar, ilgi-çekici fıkralar anlatırdı. Ama en çok üzerinde durduğu da İstiklal Savaşı konuları idi. O günlerde kendisi de bir ara İzmir’de bulunmuş ve izlenimlerini muhtelif günlerde bizlere anlatmıştı. Söz Mustafa Kemal Paşa’ya gelince o günlere ait türküleri de pes-perdeden okur, heyecan duymamızı sağlardı.

Gazi Kemal Paşa işi anladı
Cephelerde düşmanı sıkı kolladı
Yaşa Kemal Paşa sen binler yaşa
Nüfuzun işledi dağ ile taş

Okulda sağı-solu dolaşır, etkinlikleri yakından izlerdi. Bir keresinde avluda zeybek oynayan 9-10 kız öğrenciyi görünce hayretle bakarak söylenmeye başlar. Öyle ya; erkek çocukları varken kızların zeybek oynaması da neyin nesiydi? İlgili öğretmene gidip bu görüşünü anlatır ve gereğinin yapılmasını ister. Kısa bir süre sonra da millî kıyafetler içinde erkek çocukların oyunları görülecek şeylerdendi.

Turgut Bey, saçları dipten kesilmiş, iri-kıyım, canlı-kanlı, nutuk çeker gibi konuşan; ciddiyetsizlikten, gevezelikten hoşlanmaz, pehlivan kılıklı bir kişi idi. Lefke’ye geleli ancak birkaç gün olmuştu. O zamanlarda aşhane dendi mi ilk akla gelenler arasında Saffet’in dükkânı da vardı. Bu kişi şen-şatır, ağzı bozuk, küfürbaz, argolu konuşmaktan zevk alan birisiydi. Yeri de Çarşı Camii’nin tam bitişiğinde bulunuyordu. Yakındaki Halk Kulübü’nden, önde-gelen bir-iki efendi Sarıca’yı öğle yemeğine dâvet ederler ve hep birlikte gidip Saffet’in yerine otururlar. Sıra Müdür Bey’e gelip de Saffet, ne yemek istediğini argolu sorar sormaz aniden hiddetlenen Sarıca sandalyede asılı bastonunu kaptığı gibi O’nun üstüne yürür; oradakiler ise önüne büyük bir zahmetle geçip olayı bin bir zorlukla bastırırlar. Bu olaydan sonra Müdürümüz ne zaman oradan geçse, Saffet’i görmemek için, yüzünü öte yana çevirmeden edemeyecekti.

Bir Öğrenci Bir Kitap

Sarıca Ziya Gökalp’ın hayranıydı. Bütün eserlerini okumuş, bu seçkin kişiyi kendisine örnek almıştı. O’ndan her vesileyle söz ettiğini, eserleri hakkındaki yorumlarını bilen yakın arkadaşları Sarıca’ya “Kıbrıs’ın Gökalp’i” unvanını takmışlardı. Lefkoşa’daki öğrencileri arasından R. Necdet de ilgi duyanlardan biriydi. Sevgisi arttıkça Sarıca’dan yeni parçalar istemeye başlamış ve O da kendisine bir demet yazı vermişti. Öğrenci, bunları kitaplaştırmak ister ve Hocasının da onayını alır. Sarıca’nın kaleme aldığı Ziya Gökalp’ın hayat-hikâyesinden sonra basım için hazırlanan parçalar şunlardı: Hedefler ve Mefkûreler, Turan, Altın Destan, Ergenekon,

Ala Geyik, Kızıl Elma, Türk Masalı/ Türk'ün Tufanı, Altın Işık/ Savaş, Gazi Paşa Hazretleri'ne /Birinci İstidâ, Gazi Paşa Hazretleri'ne/ İkinci İstidâ.

Bunlar, birinci parça dışında, hep şiirlerden oluşmakta idi. Sarıca bu şiirlerle ilgili, kelime ve anlam açıklamaları yapacak ve de bunlar kitabın sonuna eklenecekti. Nitekim ilk beş şiir için bu uygulama yapılmış, fakat R. Necdet öğrenim için İstanbul'a gittiğinden çalışma tamamlanamamıştı.

M Turgut'un derlediği ve R. Necdet'in düzenlediği malzemeden oluşmuş "Ziya Gökalp ve Bazı Yazıları" adlı kitap seksen sayfa olup 1932-1933'te Lefkoşa'daki Birlik Matbaası'nda basılmıştır. Kitabın en başına konulan Ön Söz'de ise Sarıca, R. Necdet'in bu kitapla ilgili çalışmalarından bahseder ve bu hayırlı iş için O'na takdirlerini bildirir.

İzlenimler Etkiler

Kıbrıs Türkleri ilkokul müdürleri ile hep övünç duymuşlardır. Sarıca'nın yanı sıra ilk akla gelenler Hâfız Lisânî, M. Salâheddin, Mehmet Niyazi ve Halil Fikret gibi hocalardı. Kıbrıs'taki ilkokul müdürlerinin önde gelen emellerinden biri de yeni-yazının en erken zamanda hayata geçirilmesiydi. Nitekim Mehmet Niyazi Bey'in 1930 yılında yayımladığı İmlâ Rehberi şu satırlarla tanıtılır: "Yeni Türkçeyi doğru okuyup yazmak için birçok kavait ve rumûzâtı havi olan bu kıymetli eser memurin ve muallimin beylerle polis efradına ve imtihan geçmek isteyenlere şayan-ı tavsiye bir eserdir."- Söz Gazetesi, 2 Ekim 1930

Sarıca da 1934 yılında Alfabet 1 ile Kıraat Kitabı'nı yayımlar. Bu ilgi hayatı boyunca devam edecek ve 1947 yılında bazı meslektaşları ile Kılavuz Notları'nı yayımlayacaktı.

Öğrencilerin, özellikle yabancılara karşı olan spor etkinliklerine de katılır, üstün gelmeleri için onları yüreklendirirdi.

Mustafa Turgut Sarıca 16 Mart 1894 Gönendere (Konedra) doğumludur. 1914 senesinde Lefkoşa İdâdi'sini (Lisesini) bitirmiş ve aynı yıl Gönendere'de öğretmenliğe başlamıştı. Lefke'ye gelene kadar türlü kasabalarda ilkokul müdürlüğü yapar; arada Kıbrıs Türk Muallimler Cemiyeti mümessilliğinde bulunur. Öğrencileri O'nu hep Türklük sevgisini bilinçlendirmek için yaptığı konuşmalarla, heyecan dolu sözleriyle hatırlar. Bunlardan biri de Rauf Raif Denктаş'tı. Denктаş, yıllar sonra yazdığı kitabında O'ndan şu sözlerle bahsedecekti:

"Turgut Sarıca, biz son sınıftayken okula Müdür olarak geldi. Milliyetperver, Atatürkçü bir öğretmendi. Türkçe dersleri bizim için heyecan dolu çekici bir olay haline gelmişti. Bize neden kitapsız tedrisat yapıldığını anlatır, ondan sonra milli şairlerimizin hayatlarını, felsefelerini,

yazılarını şiirlerini bir çağlayan gibi gürleyerek okur, bunları bize özel ‘gizli’ defterlere yazdırtırdı.

“İngiliz’in bütün baskısına rağmen Türklük şuurunun devamını Turgut Sarıca gibi milliyetperver öğretmenlerimizin çokluğuna borçluyuz. Bizim talihimiz en çok tesir altında kalabileceğimiz yıllarda Turgut Sarıca gibi çağlayan, akıncı bir milliyetperverin eline düşmüş olmamızdı. Yetiştirdiği her gencin Turgut Sarıca’nın yolunda olduğunu görmek bizim için büyük bir bahtiyarlıktır ve öğretmenlere düşen vazifenin büyüklüğünü iyice anlatır.

“Sarıca, her fırsattan istifade ederek bize tarihimizi, Türklüğümüzü, Türk olmanın gerektirdiği fedakârlığı anlatırdı. Kitapsız tedrisat usulü ile bize milliyetimizi unutturacağını zanneden koloni idaresi Turgut Sarıca gibi öğretmenlerin panzehirini unutmıştu. Ziya Gökalp, Alaettin Gövsa, Mehmet Akif Ersoy, Atatürk’ün Nutku, Kurtuluş Savaşımız onun dilinde bizi büyüleyen unutulmaz anılar halinde canlanırdı. Coşar ve coştururdu.”

“Bir gün okula bir Rum geldi. Elektrik sayacını okuyacaktı. Sarıca’ya ısrarla İngilizce konuşmak istiyor, Sarıca da O’na Türkçe cevap veriyordu. Bu karşılıklı konuşma biz çocuklar için epeyi eğlenceli olmuştu. Gülüyorduk. Rum gidince Sarıca bize döndü:

‘Evlâtlarım... siz gülüyorsunuz. Hâlbuki önünüzde çok önemli bir olay ceryan etmiştir. Şu Rum, Türkçeyi gayet iyi biliyor. Fakat Türkçeyi kullanmamakta diretmeği milli bir vazife addediyor. Ben kendisine Rumca bilmediğimi söyleyince, İngilizce konuşmağa başladı; en sonunda Türkçe söylediklerimi anlayarak gitti... Siz, siz olunuz, bu gibi ahvâlde evvelâ kendi dilinizi kullanınız... Karşınızdaki hakikaten Türkçe bilmiyorsa o zaman müşterek bir lisan kullanınız fakat Türk olduğunuzu, Türkçe konuştuğunuzu belli etmeden, diğerlerine Türkçenizi çiğnetmeyiniz’ dedi. Bize unutulmayacak bir misal daha vermiş oldu.

“Vatansever, Atatürkçü öğretmenler bir nesli değiştirebilir. Turgut Sarıca’nın ve onun yolunda yürümüş ve yürümekte olan öğretmenlerin adını yâd etmek bizler için millî ve vicdanî bir borçtur.” (Saadet Sırları, Turgut Sarıca, 17-22. s., 2. Basım, Lefkoşa 1973)

Bu satırlar, Sarıca öğrencilerinden teker teker her birinin düşüncelerini de yansıtmaktadır, diyebiliriz. Denктаş, o günlerde İngiliz sömürgecilerinin uygulamakta oldukları eğitim öğretimdeki tutumlarını da şu cümlelerle dile getirir:

“Turgut Sarıca ilkokulun son sınıfında bize müdürlük yapmıştır. Türkçe derslerini verirdi. Yıl 1935. Bayrak yasağı vardır. Türk Lisesi ‘İslâm Lisesi’ olmuş, başına bir İngiliz Müdür getirilmiştir. Millî günlerin kutlaması yasak edilmiş; Lise bandosu ‘militan bir hava yaratır’ gerekçesi ile lâğvedilmiştir.

Millî günleri kutlamak isteyen öğrencilere elebaşılık etti diye Lise'den tart edilen öğrenciler vardır. Bunlar hakkında İngiliz Müdür'e bilgi vermek suretiyle ajanlık etmiş olan birkaç kişiye ise İngiliz İdaresi iltimaslı bir şekilde vazife verecektir! Bu tart edilen gençler kapı kapı gezer sağdan soldan üç beş şilin toplayarak vapurda, güvertede İstanbul'a gitmek için gereken iki lirayı toplamağa çalışırdı. Millî şuur canlanmasın diye okullarda kitapsız tedrisat yapılırdı. Okul komisyonları İngiliz'e 'Yes sir' diyen kişilerden seçilirdi. Şapka İnkılâbı ile fesi atıp şapka giymiş olan Türkler Kemalist anti-British (İngiliz aleyhtarı) diye sıkı bir takibata uğramaktaydı. Babam da bu takibata uğrayanlar arasındaydı. Türkiye'de tahsilde bulunan evlâtlarından gelen mektuplar sansür edilirdi. Yegâne Türk spor kulübünün amblemi kırmızı-beyazdır diye kulüp idarecileri aleyhine takibat açılırdı. İngiliz'in seçtiği özel ajanlar 'Kemalistleri' takip eder, ustalarının istediği şekilde jurnaller hazırlayarak hükümete sunardı. Türk bayrağını görmek için her Cuma (sonraları Pazar) günleri Türk Konsoloshanesinin önünden geçer, yaşlı gözlerle gizlice bayrağı selâmlardık. Ertesi gün 'Türk Konsoloshanesinin önünden geçenlerin' listesi kazanın İngiliz Komiserine verilir." (A.g.e., s.17-18.)

Bir Hatıra

1953 sonbaharında, Ankara'daki Gazi Eğitim Enstitüsü'nden mezun olduktan sonra, hükümetle sorunlarımız bulunduğundan Leymosunlu sınıf arkadaşım Kubilay Çaydamlı ile Türkiye'nin idaresinde bulunan Gönendere Ortaokulu'nda kırk gün kadar çalışmıştık. Ama bize ihtiyaçları olduğundan az zaman sonra birimizi Leymosun'a, birimizi de Baf'a vereceklerdi.

Gönendere'de münhal olan merhum Turgut Sarıca'nın evini kiralamıştık. Ortaokul Müdürü yine aynı köyden merhum İsmail Savalaş Bey'di. Eğitim-öğretimimize büyük hizmetleri geçmiş, seçkin bir kişiliği vardı. Sohbetleri arasında yeri geldikçe Sarıca'yı da anlatırdı. Bir keresinde, Çanakkale savaşları günlerinde İngilizlere esir düşen Türk erlerini şimdilerde Gülseren Kampı olarak bilinen yere kapattıklarına değindikten sonra sözünü bir olaya bağlamıştı: Bir gece bu kamptan kaçan üç Türk esiri, içinde hiç Rum olmayan Gönendere'yi seçerek oraya gelmişler ve her nasılsa Muhtarın evini bularak gece vakti kapısını çalmışlar. Bunların niyetleri, güvendikleri bu köyde bir süre kalmak ve nasıl öğrenmişlerse kuzey sahildeki bir Rum köyüne inerek orada bulunduğunu bildikleri uygun bir kayıkla Türkiye'ye geçmekti.

Muhtar şaşkınlık içinde kalır ve bunları Sarıca'ya götürür. Sarıca bu yüzden hem kendisinin, hem de işin içinde olan kişilerin tehlikede olacağını bildiğinden bunları hemen köyün kuzeyindeki Esrarlı Mağara'ya götürmesini Muhtar'a söyler ve onlar da eşeklere binerek yola koyulurlar. Esirlere, Mağara'da kaldıkları süre, köy halkından güvenilir kişilerin de katkıları ile her hafta yiyecek-içecek gönderilir.

İşler düzen içinde yürütülürken bir gün beklenmedik bir olay olur: Sinde (İnönü)'den Ciziro Hoca diye bilinen kişi, alkol kullandığından Hükûmet O'nun hocalık yetkisini elinden almak ister. Çaresiz kalan Hoca, bölgesindeki Rum Polis Çavuşu'nu bularak şunları söyler: Hükûmet beni görevimden almazsa bunca zamandır arayıp da bulamadıkları üç Türk esirinin nerede olduklarını bildireceğim.

Teklif kabul olunur ve kaçaklar adı edilen mağarada kısıkvrak yakalanırlar. Acaba bunları kim, ya da kimler korumuştur; bulunup cezalandırılmaları gerekir. Amâ esirler ahde vefa gösterirler ve yedikleri çok ağır dayaklara, gördükleri işkencelere rağmen, ağızlarından bir tek kelime bile almak mümkün olmaz.

Seneler sonra, 1963 Kanlı Noel'le başlayan olaylar süresinde o bölgede (Çatoz/Serdarlı) görev yapan Hüseyin Yakış, çevresinden topladığı bilgilerle bu olayın gerçek hikâyesini sonradan bir yazı dizisinde anlatacaktı. (Bkz. Kıbrıs'ta Kaybolanlar, Kıbrıs Postası gazetesi, Lefkoşa 24.10-18.11.1986)

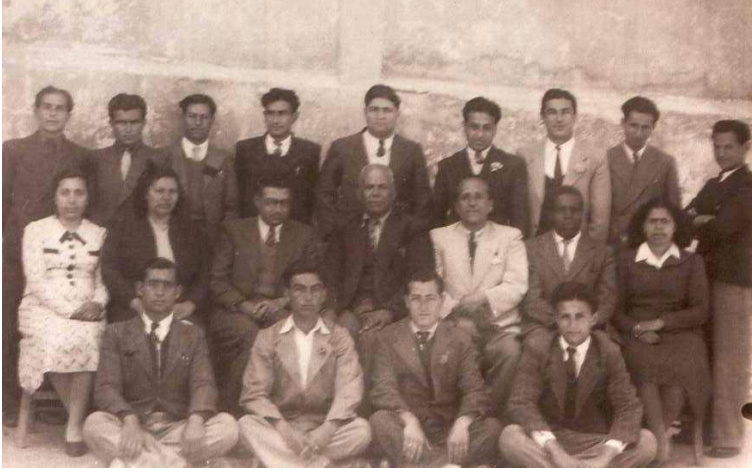
Hüzünlü Son

Müdürümüz Lefke'den sonra hizmetinin son iki yılını Galatya (Mehmetçik)'da tamamlar. Turgut Sarıca Lefke'yi çok sevmiştir. O kadar ki 1949 yılında emekli olduktan sonra orada kalmaya karar vermişti. Bunun için Eski Karadağ'da iki katlı, eski yapıların özelliklerini taşıyan bir ev satın alır ve orayı mekân tutar. Artık, emekli olduğu için bol zamanı vardı. Evinden elli metre kadar ötede Skuri ailesinin işletmekte olduğu bir kahvehane bulunuyordu. Her gün oraya gider, halktan kişilerle sohbetler eder, onlara ilginç hikâyeler anlatırdı. Su nöbetine sıramız geldiğinde Maratasa suyunu takip etmek için ben de ne zaman oradan geçsem, Sarıca'nın keyifle bir şeyler anlattığını, oradakilerin de O'nu ilgiyle dinlediklerini hep görmüşümdür. Millî birlik ve beraberliğin oluşması O'nun en büyük temennisiydi. Konuşmalarını da hep bu temel üstüne kurardı. Elinde küçük tespihi, kolları öndeki sandalyenin arkasına dayalı halde öyle bir babayani oturuşu vardı ki unutulacak gibi değildi. Evinde eşi, oğlu Özkul ve en küçük kızı Göksel ile birlikte otururlardı. Ama nice uğraşlardan, didinmelerden sonra hakkı olan bu dingin hayat, ne yazık ki, uzun sürmeyecek ve bu donanımlı ata, 10 Nisan 1950 tarihinde kısa bir hastalık sonucu vefat edecekti. Kabri, Gemikonağı'ndan Lefke'ye girerken sağ yanda bulunan eski mezarlıktadır. Nur içinde yatsın!

Sarıca'nın üçü kız, dördü erkek, yedi çocuğu olmuştur: Tomris Hanım (İzmir), Özdemir Bey (vefat etti), Özkul Bey (vefat etti), Baykal Hanım (Kıbrıs), Öztekin Bey (Tahiti Adaları), Özalp Bey (vefat etti) ve Göksel Hanım (Kıbrıs). Sağ kalanlara Allah uzun ömürler versin.

Hâtrası hep içimizdedir. Yaşamımız boyunca O'na ayak uydurmağa çalıştık. Nur içinde yatsın!

FOTOĞRAFLAR

Fotoğraf 1: Başöğretmen Tuğdu Sarıca ve bazı öğretmenler, Lefke İlkokulu'nda staj yapmaya gelen öğretmen adaylarıyla

Fotoğraf 2: Üç arkadaşı ile Lefkoşa'da çekilmiş bir fotoğraf. Sağ başta Özkul Sarıca yer alıyor.

Fotoğraf 3: Lefkoşa Kardeş Ocağı'nın arka bahçesinde Dr. Derviş Manizâde'yi dinlerken. Kıbrıs asıllı Manizâde'nin Kıbrıs davasının tanıtılmasında önemli gayretleri olmuştur. Sol yanda, kolları kavuşmuş halde Başöğretmen Turgut Sarıca, sağ yanında ise Lefke İlkokulu öğretmenlerinden Said Galip bulunmaktadır. Fotoğraf 1940'lı yıllarda çekilmiştir.

Fotoğraf 4: Başöğretmen Turgut Sarıca Lefke İlkokulu avlusunda bazı öğretmenlerle. (1946 – 1947 ders yılı)

Fotoğraf 5: 1943 yılı, Lefke İlkokulu'ndan mezun olmuş öğrenciler ile Başöğretmen Turgut Sarıca ve öğretim kadrosu. En arka sıradan 4. öğrenci Harid Fedai'dir. (31 Mayıs 1943, Okul Avlusu)

Fotoğraf 6: Başöğretmen Turgut Sarıca.